

[Waldorff]

tisk at brede sig, ikke mindst i fagbevægelsen:

Men noget tungere ligger det i hvert fald i socialdemokratiet med at se i øjnene og acceptere, hvad det så er for midler, der skal til. Som et eksempel er det i den socialdemokratiske energipolitik stadig overladt til det private initiativ, om der skal investeres i vedvarende energi, og hvad der skal ske af energibesparelser. Resultatet bliver selvfølgelig derefter, nemlig en stigende magtkoncentration til energimonopolerne, elselskaberne, naturgasselskaberne, stadig voksende energiudgifter for befolkningen som helhed og en langtfra tilstrækkelig indsats imod arbejdsløsheden.

Det, der efter vores mening er brug for, er, at man ser i øjnene, at man kun kan gennemføre den omlægning, der er brug for, hvis man er villig til at acceptere påbudsordninger, og at dette her ikke kan og ikke skal gøres igennem den tilskudspolitik, igennem den form for bestikkelse, som socialdemokratiet forsøger sig med.

Man kan sige sammenfattende, at socialdemokratiet og regeringen endnu en gang bekræfter, at man vil føre en politik, som accepteres af kapitalen, som ikke anfægter borgerskabet, og som lader arbejderklassen betale for en udgang på krisen, som meget let kan sætte arbejderbevægelsen år tilbage og skyde spørgsmålet om socialisme flere generationer ud i fremtiden. Derfor er det helt logisk, at statsministeren igennem hele sin tale rækker hånden ud mod højre og appellerer til de borgerlige partier.

Men det skal ikke få lov til at stå, som om det er den eneste vej, som om socialdemokratiet har det realistiske svar på en alvorlig international krise. Der er faktisk den mulighed, at arbejderbevægelsen handler ud fra sine langsigtede interesser, at man fastholder, at målet er et socialistisk samfund, og at man derfor allerede i dag må afvise løsninger, som betyder og uundgåeligt vil betyde en alvorlig svækkelse af arbejderklassens organisationer og af sammenholdet i arbejderklassen.

En sådan socialistisk holdning til tingene er ikke bare noget, som handler om fremtiden, den handler også om, at man i dag fører en kamp imod arbejdsløsheden og imod forringelsen af arbejderklassens levevilkår, som angriber og udfordrer kapitalens magt-

positioner i stedet for som socialdemokratiet at lægge op til, at man skal kysse kapitalmagtens støvlesnuder.

Til sidst skal jeg fremsætte et ganske kort dagsordensforslag, og i den anledning vil vi gerne sende en venlig tanke og en tak til hr. Gert Petersen for at have hjulpet os med at finde en passende formulering. Det lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketetinget konstaterer:

Danmarks ledighedskrise kan ikke løses ved at få hjulene til at snurre hurtigere og eksportere mere til alle dem, som også gerne selv ville eksportere mere. Krisen kan kun løses ved at gribe ind i markedsmekanismen og styre anvendelsen af arbejdskraften ud fra andre mål end i dag, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Chr. Christensen (KrF):

Statsministeren udtalte i sin åbningsrede-gørelse ønsket om et bredt samarbejde her i folketetinget for at få løst vore alvorlige økonomiske problemer. Udgangspunktet for dette brede samarbejde skulle efter regeringens opfattelse være det samarbejde, der med det indgåede forlig i foråret er etableret mellem socialdemokratiet, det radikale venstre, CD og kristeligt folkeparti.

Den af hr. Camre på forligspartiernes vegne foreslåede dagsorden følger helt denne målsætning og fjerner klart usikkerheden om den politiske situation. Et flertal i folketetinget bestående af de fire forligspartier vedstår her i samarbejde ansvaret for som sin hovedopgave at styrke produktion, eksport og beskæftigelse ved at tilvejebringe kapital til en lavere rente til erhvervene og herunder en hurtig indsats over for landbruget og bygge-riet.

Jeg håber, at flere partier vil bidrage til dette samarbejde, så vi kan finde de rigtige veje til løsning af opgaverne. At opgaver kan løses forligspartierne imellem, har det forudgående samarbejde allerede vist. Således er den omkostningsdæmpende politik slået po-